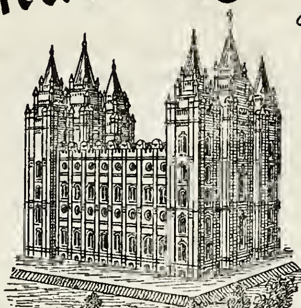
Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nummer 18	15 September 1905	54 Aargang

Menneskets guddommelige Herkomst.

Af Dr. James E. Talmage.

Følgende Stykke er skrevet hovedsagelig for at oversættes i det japanesiske Sprog, som det første af flere lignende Skrifter til Brug i Missionen i Japan. Dets Indhold vil dog uden Tvivl interessere mange af Stjernens Læsere. Mange af Japaneserne have ingen synderlig Opfattelse om Sjælens Udødelighed, ejheller noget Begreb om Menneskets Forbindelse med Guddommen, skønt visse Læresætninger af Buddismen tyde til en Tilværelse efter Døden, og enkelte af Shintoismens Forskrifter indbefatte, skønt meget dunkelt, Læren om Menneskets guddommelige Udspring.

Denne vor Tidsperiode udmærker sig ved sin hurtige Vækst og vidtudstrakte Udvikling, ikke alene med Hensyn til Livets materielle Ting, men ogsaa til Sjælens og Tankens stedse ophøjende Tragten. Medens der blandt Folkemængden findes mange, som ikke bekymre sig for andet end Forlystelser og Indtægter af det verdslige Dag for Dag, er der dog nogle, som se tilbage i Tiden, og som ogsaa gøre sig et Slags Begreb om en lovende Fremtid.

Blandt de Spørgsmaal, der som oftest af sig selv og usøgt forekomme den Eftertænkende, har mange Hensyn til ham selv. Han er bevidst om sin egen personlige Tilværelse som een blandt en Mængde af sin Slags. Fornuften siger ham, at han og hans Medmennesker ikke fik denne deres Tilværelse tilfældigvis, men ifølge naturlige Love. I sine stille Stunders Tilbageblik og Eftertænksomhed undres han, og maaske retter sig selv Spørgsmaal om det forbigangne og dets Forhold til det nuværende, samt Forbindelsen af det nuværende med det ukendte

tilkommende. Saa spørger han: Hvad og hvem er jeg? Hvorfra og hvorfor kom jeg her? Hvor skal jeg hen, naar Døden kalder mig herfra? Lader os i Korthed betragte hvert af disse Spørgsmaal i deres Følgerække.

1. Hvem og Hvad er Mennesket?

Videnskabsmænd have længe debatteret Spørgsmaalet, om Mennesket ikke er andet end et Dyr, eller han er et Væsen, der ganske adskiller sig fra Dyrene i sin Oprindelse og Bestemmelse. Den, som overvejer det for sig selv, vil ikke slaa sig tilfreds med at regnes kun for et Dyr. Han veed, at han er af en højere Natur, og særskilt fra Dyrene, Fuglene, Krybdyr og Fiske, og alt andet levende — at han virkelig staar paa et højere Trin, end alt andet, som henhører til Dyreliv. Ja, som Himlens Hvælv er over Jorden, staar Mennesket højere end Dyret i Intelligens, i aandelig Tragten og i sine mærkværdige Bedrifter, der hidrøre af samme.

Sandt nok er han ikke saa stærk som Elefanten eller Hesten, men hans overlegne Forstand har skikket ham til at underkue begge og tvinge dem til at tjene ham. Han kan ikke løbe saa hurtigt som Hjorten, ejheller kan han følge Fuglen saaledes, som den svinger sig op mod Skyen; men han veed, hvorledes han kan danne sig et Gevær og det Krudt og Kugler det lades med; og med disse standser han Hjorten paa sin Fart og Fuglen paa sin Flugt — han byder dem at standse, og de maa adlyde ham. Han kan ikke svømme over Havet, som nogle af Dybets Beboere kunne, men han kan bygge flydende Paladser og udruste dem med Bevægelseskraft, der modsætter sig Vindens og Strømmens Magt; og ved disses Hjælp formaar han i Mag og efter Behag at færdes paa Havene fra Strand til Strand.

Mennesket fremhæver sig for Dyrene ikke i en større Udvikling af deres specielle Kræfter, men i sine større Begavelser af den højere Natur; og formedelst disse holder han Herredømmet over dem.

I hans Bedrifter, som aldrig Dyr eller Fugl kunde fatte, bekræftes hans Storhed. Betragt kun Menneskets mærkværdige Opfindelser og hans Evne til at afbenytte Naturkræfterne, naar disse opfindes. Ved Telefonen overfører han sin egen Stemme, saa den høres hundrede Mile borte. Hans telegrafiske Meddelelser fare som Lyn fra Land til Land, skønt Havets Bølger bruse og Storme rase imellem. Endog uden Forbindelsestraade formaar han at tale med sine Venner, der sejle midt paa Havet. Krigsskibe staa i Forbindelse med hinanden, om end Horisonten skjuler dem fra Syne; Admiralen sender sin Kommando ud i Rummet, og det forstaas og adlydes af hans Underordnede langt ude af Sigte.

Tænk dig, Mennesket med sine Jernbaner og sine Dampskibe, sine Maskinerier og Fabrikker, sine Bøger og Aviser, sine elektriske og mekaniske Indretninger, sine Stæder og Love! visselig et mærkværdigt Dyr,

hvis han er et Dyr! I mange andre Retninger end de ovenanførte, ser man tydelig hans store Fortrin. Han er begavet med uindskrænket Fremadskriden og uendelig Uddannelse. Fuglens Rede bygges paa samme Vis af hver Generation af sin Slags. Skovens Dyr leve nu, som de have levet i Aarhundreders Løb. Mennesket har lært at forbedre sit Hjem, og gøre sine Omgivelser mere behagelige, at afbenytte Naturens Kræfter, kort sagt skride fremad og udvikle. Han er begavet med Evne til dyb Grandskning, han søger at lære af det forbigangne og udforsker Fremtidens Muligheder. Han opfatter Idealer af Virken og Haab, og betragter sig selv som Fortidens Barn og den kommende Slægts Fader. Han føler en Tilbøjelighed til at anerkende en højere Magt; han er skikket til aandelige Betragtninger; hans Sjæl føler Trang for en Himmel.

Hvad er da Mennesket? Et Væsen med en fremadskridende Intelligens og ubegrænset Udviklingsevne — et Væsen, der har faaet Herredømme over Jordens Dyr, Luftens Fugle og Havets Fiske. Han har et Legeme, der i sine kemiske Bestanddele saa vel som tildels i Legemsbygning er meget lig visse af de højere Dyrearters. Men lad denne vigtige Sandhed ikke glemmes, Legemet er ikke alt, hvoraf Mennesket bestaar.

Det er i Virkeligheden kun Klædningen, hvormed den udødelige Aand er forsynet — en passende Dragt for dens forud bestemte Vandring her i denne kolde Verden. Vi kende, at Aanden kan være i Virksomhed, medens Legemet sover. I ethvert Menneske er der noget, som er udødeligt — noget der eksisterede førend Legemet dannedes, og som skal leve, efter at Legemet igen er opløst.

Og denne Tanke fører os til den anden Del af vort første Spørgsmaal: Hvem er Mennesket? Ifølge Naturens altomfattende Lov er enhver levende Skabning en Efterkommer af Forfædre af samme Art. Hvis Mennesket i det væsentligste er en udødelig Aand, skønt den for en kort Tid er iført et jordisk Legeme, maa hans Aand være af udødelig Herkomst. Mennesket er tilvisse Guds Barn; hans Aand er i Virkelighed Guddommens Afkom.

Vel sandt synes Mennesket altfor svagt og ufuldkomment for at kunne tilskrives Nedstammelse fra en saadan Herkomst; men har han ikke paa samme Tid Evne til at gøre evig Fremgang? Den dejligste Sommerfugl, der nogensinde sugede Saften udaf Blomstens Krone, faar som nærmeste Afkom kun en krybende Larve. Men omsider gemmer denne Orm sig i en Skal, hvori den ligger ligesom begravet for en Tid; tilsidst vaagner den op og kommer ud af sit Gemmested, og tager Flugt paa smukke Vinger ligesom dens herlige Fædre. Dersom denne jordiske Tilværelse er Menneskets Larvetilstand, da har han noget langt højere og herligere i Vente. Dersom han ikke hører til Dyreriget, hvilket Rige hører han da til? Hvem er da Mennesket? Han er sin evige Faders Søn, Guddommens Barn, den Almægtiges Afkom.

2. Hvorfra og hvorfor er Mennesket kommet her?

Fra hans himmelske Faders Bolig kom Menneskets Aand her til Jorden. Den Forudsættelse, at et Menneske fik sin første Tilværelse, da det blev født af sin jordiske Moder, er ufornuftig, uforsvarlig og usand. Dette Liv er kun et Tidsafsnit af Menneskets evige Løbebane — en Periode, der adskiller de Evigheder, der ere tilbagelagte fra de tilkommende. Et Slør af Forglemmelse er rullet ned mellem os og det forbigangne; det skjuler aldeles og udsletter Hukommelsen om vor tidligste Barndom hos vor himmelske Fader, — ligesom et andet Slør hænger imellem os og det tilkommende. Undertiden — maaske helst naar Dødstimen nærmer sig — tillades Mennesket at skue for et Øjeblik ind i den næste Tilværelse, endog førend Aanden har forladt dets jordiske Hus; ligeledes kan det ske medens hellige Tanker fylde Sjælen, at han ligesom henrykkes til sit himmelske Hjem. Som en berømt Digter har skrevet, synes han at fornemme og høre den Musik og Sang, han engang deltog i, men for hvilket han nu ikke kan finde hverken passende Ord eller Musik.

Hvorfra kom Mennesket her? Fra sin himmelske Faders Hjem, fra sit tidligste Barndoms-Hjem, fra Guds Børns Rige, af hvilken Kongefamilie han er et Medlem. Og hvorfor kom han her? For at lære det, som kun kan læres i dette kødelige Liv; for at faa den Kundskab og den Visdom, uden hvilken hans fremtidige Udvikling vilde forhindres. Han er her for at faa Lejlighed til at vælge mellem godt og ondt; for at handle efter sin egen frie Villie, uden Tvang eller Hindring, og derefter tage Følgerne af hans Valg.

3. Efter Døden, hvad da?

Tro paa en bevidst individuel Tilværelse hinsides Graven hører ikke udelukkende til den kristne Verden; hellere er den en umiddelbar Opfatning, hele Menneskeslægten har tilfælles. Fornuften byder os atter her at anvende Aarsag- og Følge-Loven for at bestemme Forbindelsen mellem dette og det tilkommende Liv. Døden ødelægger ikke; den er ikke blot tilfældig; i og for sig er den ingen Ulykke; den strider ikke imod Naturen, men er lige saa naturlig som Fødselen. Den er Aandens Retur — dens Hjemkomst efter sin Vandring her i Livet. Vor Tilfredshed og Lyksalighed der, den Modtagelse vi kunne vente, den Ære eller den Skam der venter os, alt beror paa vor Opførsel her i Livet; paa hvad vi have gjort, og hvad vi have forsømt. Der er ingen Tilfældighed, ingen Urimelighed, ingen personlig Yndest eller Fordom at forventes eller befrygtes med Hensyn til hvers personlige Tiskikkelse. Hver Sjæl vil finde sin Plads efter sin egen Renhed og Værd. Jordisk Rang eller Titel vil ikke regnes for noget; dens Rigdom og Ære vil blive udeladt; den ringe og fattige, hvis han er ren af Hjertet og uskyldig, vil blive ophøjet over dem, som har været æret her, men ført et syndigt Levnet.

Ligeledes vil Millionærer og Fyrster, som have levet paa hæderlig Maade, faa deres Plads blandt dem, som naa sand Ophøjelse.

Hvad ligger da hinsides Gravens Port? — Evigheden med dens Høst af godt og ondt fra den Sæd, som blev saaet her i Livet — Fred for de retfærdige, som vedblivende ville være Guds gode og værdige Børn; Samvittighedsnag og Kval for de uretfærdige, hvis Levetid er forspildt formedelst deres onde Gerninger; der ligger Evigheden, med dens uendelige Muligheder for Fremgang og Udvikling.

Som Slutningsfølge tro vi, at Mennesket er i Sandhed og Ordets fulde Betydning Guds Barn; at han er af guddommelig Herkomst og derfor udødelig; at omendskønt Legemet døer, vedbliver Aanden at leve, og vil genforenes med Legemet. Vi holde for, at Mennesket eksisterede som et Fornuftvæsen før hans jordiske Fødsel og vil leve hinsides Graven.

Vi tro at han er ansvarlig for sine egne Gerninger, og at disse ville bringe deres naturlige Følger, Lyksalighed eller Lidelse, saa vist som Sæden, der udsaas, bringer Høst af Korn eller Ukrudt, hvert af sit Slags.

Shintoismen tilstaar Tolerance af andres Trosbekendelse, Frihed til at tænke og handle, Kærlighed mod Næsten og Godgørenhed mod alle. Vi erklære, at uden disse Dyder kunne vi ikke behage Gud; at om vi ikke elske vor Broder, kunne vi ikke med Sandhed sige, vi elske Gud; vi tro at vi maa leve i Renhed, Kyskhed, Ædruelighed og Ærlighed, samt at vi maa efterleve de Love, vor Frelser har saa tydeligt foreskrevet os, dersom vi tilidst ville naa et saligt Hjem i vor Faders Bolig.

Yukatans Ruiner.

Med hvert Aar, som henrinder, indtræffe Begivenheder, som tjene til at stadfæste Sandheden af Mormons Bog.

Følgende Artikel, der oprindelig fandtes i det amerikanske Blad „Review of Reviews", og som i Oversættelse blev trykt i det norske Tidsskrift „Kringsjaa" i 1895, burde læses med Eftertanke af alle, som ere interesserede i Amerikas Urindvaanere og den Beretning, som Mormons Bog giver om dem. Læseren bedes erindre, at Central-Amerikas mærkværdige Ruiner vare næsten aldeles ukendte af Amerikas hvide Befolkning, da Mormons Bog først blev trykt.

„Yukatan er som bekendt en Halvø, der skiller den Meksikanske Bugt fra det Karaibiske Hav. Den strækker sig fra ca. 17 Gr.—21 G. n. Br., er omtrent 420 Kilometer lang og henved 300 Kilometer bred. Halvøen

bestaar gennemgaaende af fossilbærende Kalksten, dækket af et tykt Lag ualmindelig frugtbar Madjord og Muld. Det er et Sletteland, kun hævet lidt over Havfladen, og dækkes i hele sin Udstrækning af tætte, næsten uigennemtrængelige tropiske Skove.

Inde i disse Skove støder den Rejsende paa vældige Ruiner af Templer, Slotte og mægtige Byer. Murene dækkes af et Skulpturarbejde, der i harmonisk Udførelse overgaar det ægyptiske og babyloniske. Bygningernes vel afpassede Dimensioner og deres herlige Udsmykning vidner om det byggende Folks høje Civilisation og indgyder den Rejsende Følelser af Beundring og Forbavselse.

Landet er nu en Del af Meksiko og dets Indre befolkes væsentlig af vilde og halvvilde Indianerstammer, der tildels er Ætlinger af et Folk, Majaerne, som endnu i historiske Tider har haft et civiliseret Rige paa Halvøen. Flere Manuskripter, tilhørende dette Folk, ere fundne; det vigtigste af disse er Troana-Manuskriptet i „British Museum". Hidtil har dog saavel det som de mange Indskrifter paa Monumenterne udgjort en uløst Rebus, da Sprog og Skrift have været ukendte.

Landet er affidesliggende, usundt, og i det Indre vanskelig tilgængeligt, hvorfor de mærkelige Ruiner i de tætte Skove endnu ere kun lidet kendte.* I de sidste tolv Aar har imidlertid en Franskmand, Dr. Le Plongeon, og hans Hustru strejfet om i Skovene, maalt og fotograferet Bygninger og taget Afstøbninger af Ornamenterne. Her er naturligvis under enhver Omstændighed samlet værdifuldt Materiale. Han paastaar imidlertid at have gjort mere, at have fundet Nøglen (eller rettere Nøglerne, for der er to) til Monnmentindskrifter og Manuskripter og at have læst og tydet en hel Række af dem. I dem har han da fundet en Mængde mærkelige og forbavsende Ting.

Den ene Nøgle til den yukatanske Monumentindskrift er — det gamle Ægyptens Skrifttegn og Alfabet! Ved at prøve sig frem med de sidste fandt Dr. Le Plongeon, at de amerikanske Monumenter begyndte at tale forstaaelig.

Opdageren synes imidlertid meget fantasirig og vel rask i sine Slutninger. Dog kan vel endnu ingen Dom fældes, da der blot foreligger en foreløbig, kort Artikel, medens et kommende stort Værk endnu er utrykt. Artikelen gives i „Review of Reviews" for Forfatters og Opdagers Regning, uden at naturligvis Redaktionen paatager sig noget Ansvar derfor. Paa samme Vis genfortælles dens Indhold her. Af Interesse er den under enhver Omstændighed. — Læseren vil straks se den nøje Sammenhæng med en nylig efter „Westminster Review" gengivet Artikel „Stillehavets Gaade".

Tankevækkende er i hvert Fald den Omstændighed, at vi finde slaaende Ligheder i Arkitektur, Traditioner, Symboler, Ceremonier, Navne

* Central- og Sydamerika ere formelig overstrøede med vældige Ruiner efter svundne Civilisationer.

og Udtryk mellem mange af eller alle de store gamle Kulturfolk. F. Eks. „Korsets Tegn“, der findes i Indien (Templer, bygget i Korsform endogsaa), i Kina, i Ægypten og i Amerika.

Det er vanskeligt at frigøre sig fra den Tro, at vi her staa overfor en mangesidig Udgrening i Tidernes Morgen fra en fælles Stamme, at der har været et enkelt stort Kulturfolk, hvorfra Ægypter, Indier og alle de andre have hentet Elementerne i sine Civilisationer. Som Læserne vide, findes Bygningsværker i lignende Stil og af samme Storslaaethed i Afrikas Indre og paa Sydhavsøerne. En stor og mægtig Civilisation har øjensynligen engang spredt sig over store Dele af Verden og saa forsvundet uden at efterlade sig andet Spor end disse Bygninger. Kun i Ægypten og enkelte andre Lande levede den videre og blev knyttet historisk fortløbende til vor egen Tid. — Det kunde ligge nær at antage, at Ægypten selv er Udgangspunktet for disse Civilisationer, at Afrikas Indre, Sydhavsøerne og Amerika have været paavirket eller koloniseret fra Ægypten. Derimod taler imidlertid den Kendsgerning, at de ægyptiske Traditioner og Beretninger ikke vide om noget saadant, og at de gamle ægyptiske Præster bevarede et Sagn, om at deres Kultur og Religion var kommet fra „Vesten“.

Sættes det hele i Forbindelse med den i alle Lande kendte „Syndflodshistorie“, saa bliver den Ide ikke saa ganske fantastisk, at en vældig Naturkatastrofe i Tidernes Morgen kan have ødelagt denne oprindelige Kulturs Hjemland, hvorpaa denne da døde hen paa de fleste Steder, men i Ægypten og enkelte andre Lande fæstede Rod saa dybt, at den der vedblev at leve og udvikles.

Efter Le Plongeons Teori skulde Yukatan være i det mindste en Del af dette Slægtens oprindelige Kulturhjem — det virkelige Paradis, og eet Sprog, Maja, som findes paa Monumenterne, skulde være ældre end Sandskrit.

Det var Monumentskriftens ydre Lighed med den gamle ægyptiske, der bragte ham paa den Tanke at benytte den sidste som Nøgle. Videre antog han, at den nulevende Befolknings Sprog muligvis ikke vilde have fjernet sig meget fra det gamle Majasprog, hvori vi have Manuskripter, og at dette igen muligvis var en Udvikling af Monumenternes. — Han lagde sig da først efter Indianersprogene. Et af dem havde han særlig Grund til at tro maatte staa det gamle Maja nær. Ved nu at læse Monumentskrifterne ved Hjælp af disse to Nøgler, det moderne Indianersprog og de ægyptiske Skrifttegn, fandt han, som nævnt, at Gaaden var løst. Murene talte; Skriften gav Mening. Han fandt videre, at Majasproget er slaaende ligt det gamle ægyptiske; Alfabetet er næsten identisk med det hieratiske i Ægypten, Grammatik og Syntaks ere lige i mange Punkter, mange Ord have samme Lyd og samme Mening.

(Fortsættes.)

De Sidste-Dages Helliges Organ for Skandinavien
Grundlagt 1851 • Udgaar den 1 og 15 i hver Maaned

Fredag den 15 September 1905

Hvorvidt ere vi komne med Tro og Omvendelse?

Hvor ofte have vi ikke læst og hørt følgende Ord, som blev udtalt af Frelseren, og hvis store Betydenhed ikke saa ofte fattes af det lettænkende Menneske: „Uden I omvende eder og blive som Børn, komme I ingenlunde ind i Himmeriges Rige."

Uden Tvivl har enhver, som i Oprigtighed gik ned i Vandet af egen fri Villie, og blev døbt til sine Synders Forladelse, begyndt paa Troens og Omvendelsens store og vedvarende Arbejde, og maaske fortsætter det med al Flid. Ved det eneste frelsende Evangelium er der meget at lære — nok for en livslang Fremgang. Efter Oplysningen om Gud og hans Villie — der jo kommer af Ordets Forkyndelse eller Prædiken — fatte vi Tro paa ham, at han eksisterer og kan virke; men som Kundskaben kommer til os trinvis, saaledes forøges ogsaa vor Tro paa ham fra Tid til anden, og stadig gaa vi fremad med Omvendelsesarbejdet, „indtil vi naae til Enhed i Troen og Guds Søns Erkendelse, til Mandsmodenhed, til Kristi Fyldes voksne Alder, at vi ikke mere skulde være Børn og lade os tumle som Bølger" o. s. v. (Epheser 4,13). Frelseren siger til Disciplene: „Værer da fuldkomne, ligesom eders Fader i Himlene er fuldkommen". (Matt. 5,48.) Altsaa skulde vi forøge vor Kundskab og Tro, og Omvendelsen fra al Ufuldkommenhed skulde stadig fortsættes, indtil vi blive lig Faderen i Himlene. Dette er ingen Umulighed, som mange tro. Det kan tage megen Paapasselighed og en lang Tid, men dog er der Mulighed for, at vi engang kunne naa dette høje Maal. Ved Omvendelsens Daab blive vi som Børn, idet vi erholde Syndernes Forladelse, og opstaa af Vandet genfødte for at begynde et nyt Liv, ligesom det uskyldige Barn. Men dog maa Omvendelsen fortsættes, saalænge vi ikke have naaet Fuldkommenhed. Enhver kan gøre sig selv mange Spørgsmaal: om vi tro denne eller hin aabenbarede Sandhed; om vi opfylde denne eller hin Pligt, om vi holde ethvert Bud, gøre hvad vi vide, at Herren ønsker af os; om vi tragte efter „alt hvad der er dydigt, elskværdigt, prisværdigt og godt" i Ordenes fulde Betydning; om vi elske vor Næste som os selv; gøre dem godt, som os hade; bede for vore Fjender og udvise Venlighed imod dem; tilgive hverandre som vi bede Herren om Tilgivelse; bestræbe os paa at fremme Guds Værk og sprede Sandhed; hjælpe de Fattige og besøge de Lidende; holde Tungen i Tømme og Hjærtet fuldt af Medlidenhed og Gavmildhed; ære og opretholde Guds Præstedømme; helligholde Sabbaten; afstaa fra

al skadelig Spise og Drik, faste bede og ofre, gøre mod Næsten, som vi vilde ønske ham at gøre mod os under samme Forhold. Alle disse og mange flere gode Handlinger ville føre os fremad mod Fuldkommenhed og føre os ind og frem i Himmeriges Rige. De ere alle Muligheder, og Gud selv opfylder enhver Lov. Da lader os blive som Børn i Lydighed og Ydmyghed, Renhed og Uskyldighed, men dog vokse i Kundskab, Tro og Dyd indtil vi naa til „Kristi Fyldes voksne Alder", og paa denne Maade tilsikre os Arv i Himmeriges Rige.

Efteraars-Konferencerne ville som sædvanlig begynde med et Møde Lørdagaften og fortsættes med to Møder om Søndagen af Dato som angivet i Nr. 16 af Stjernen. Klokkeslettet for Møderne maa bestemmes af Konferencens Præsident.

Ankomst og Beskikkelse. Den 6 September ankom fra Logan, Utah, Ældste Niels P. Nielsen, som beskikkes til Aalborg Konference. Søster Anna Otte, som beskikkes til at virke i Københavns Konference. Ældste Søren C. B. Sørensen flyttes fra Trondhjem til Aarhus Konference; Ældste James R. Petersen fra Aalborg til Københavns Konference.

I Sk. Stjerne Nr. 16 meddeltes, at Ældste Louis O. Keller blev flyttet fra Trondhjem til Aalborg Konference; det skulde være til Aarhus Konference.

Afløsning. Følgende Ældster løstes efter et hæderligt udført Missionsarbejde for at rejse hjem til Zion: George A. Jørgensen fra Kbhvns. Konf. til Ephraim, Utah; Ældste Niels Mikkelsen Thorup fra Aarhus til Fountain Green, Utah; Ældste Carl W. Jacobsen fra København til South Cottonwood; Ældste Niels C. Christensen fra Aalborg til Archer, Idaho; de to sidstnævnte Ældster løstes paa Grund af daarligt Helbred. J. M. Christensen,

Præsident over den skandinaviske Mission.

Tale af Apostel C. W. Penrose.

Holdt den 9de April 1905 i Tabernaklet i Salt Lake City.

(Fortsat fra Side 263.)

Jeg vil nu forsøge at gøre dette Princip lidt mere tydeligt for eder, hvis jeg kan, og paavise, at disse Legemer, som Gud har givet os, og som ere dannede eller sammensatte af Jordens Støv, og tilsyneladende kun ere timelige eller bestemte for en vis Tid, at de alligevel ere saadanne Legemer, som vi skulle besidde i den tilkommende Verden.

Vor Lyksalighed vil komme til at staa i Forbindelse med Livet i

disse Legemer, og derfor har Gud givet os Love vedrørende dem. Han giver Love vedrørende saa vel hvert enkelt Individ som et Hele. Han giver ogsaa Love for sin Kirkes Bestyrelse som et Samfund. Han beskikker en Mand som dets synlige Leder, for at modtage hans (Herrens) Ord, naar som helst han vil tilkendegive os sin Villie; og vi have for nærværende en Mand, der baade er vel skikket, værdig og villig, og som holder Rigets Nøgler med Ret til at modtage Guds Ord, hvadenten det bliver meddelt ham ved Guds egen Røst, eller ved Engles, ved aabent Syn, eller den Helligaands Inspiration, hvorved hellige Mænd i gamle Dage talede og skrev. Gud vil give os Love til Vejledning her i Livet, ikke blot angaaende det, som Folk kalde det Aandelige, men ogsaa vedrørende det som de kalde det Timelige; thi han betragter os, som vi ere baade timelige og aandelige. Vi ere hans Børn, og vi trænge til hans Vejledning og Styrelse i alle vore Foretagender. Herren har sagt, at Sølvet, Guldet og alt andet Metal, saa vel som Hveden og det fineste Mel, Kvæget paa Marken og alt andet som Jorden frembringer, tilhører ham; og det gør de visselig, thi han har skabt dem, og det er ham, som opholder dem. Den Ide, at Gud ikke bryder sig om andet end Salmesang og Bøn, og at vor himmelske Lyksalighed kun vil komme til at bestaa i at sidde paa en Sky og spille paa Harpe igennem al Evighed, anser jeg for en taabelig Urimelighed. Vi ville være levende Væsener, med et Legeme saa vel som med en Aand, og være Gud lig i Form og Udseende. Apostlen Johannes skriver: „I Elskelige! nu ere vi Guds Børn, og det er endnu ikke aabenbaret, hvad vi skulle vorde; men vi vide, at, naar han aabenbares, vi da skulle vorde ham lige; thi vi skulle se ham, som han er; og hver som haver dette Haab til ham, han rense sig selv, ligesom han er ren.“ (1ste Joh. 3 Kap. 2—3.)

Dette er noget vi maa lære. Gud har givet os disse Legemer, for at vi skulle bevare dem ubesmittede, ifølge de Love som han har givet, baade ved Aabenbaring og ved hvad vi lære af Naturen. Vi maa rette os efter Guds Love, som han har aabenbaret fra det Høje, og ligeledes efter Naturens Love, og derved gøre os Livet saa nyttigt og behageligt som muligt under de Omstændigheder, vi befinde os i. Vi maa være retskafne i alle vore Handlinger. Ingen bør gøre Indgreb i Næstens Rettigheder, men betragte ethvert Menneskes Rettigheder som ukrænkelige, idet vi alle ere vor himmelske Faders Børn, og følgelig ere vi Brødre og Søstre, enten vi ere Sidste-Dages Hellige eller Sidste-Dages Syndere, men især bør vi udvise Kærlighed og Hengivenhed og yde Bistand til Troens Husfolk, til dem der ere døbte til at være eet med Kristus og derved ere blevne delagtiggjorte i ham.

Nu, Brødre og Søstre, Herren har givet en Lov vedrørende Kirkens timelige Anliggender, og det er Tiendeloven. Det er ingen ny Lov. Den blev ikke opfunden af Joseph F. Smith, ejheller af Seeren Joseph, men

den var i Kraft i Frelserens Dage. Den var ogsaa i Kraft i Mose Dage, og ligesaa i Abrahams Tid. Abraham betalte Tiende til Melchisedek, den højeste Guds Præst, og vi har ikke hørt noget om, at Abraham forlangte Regnskab over, hvorledes Melchisedek anvendte Tienden. I 2den Mosebog, 14de Kapitel, ville I selv kunne læse, hvad Tienden skulde bruges til den Gang. Den blev delt mellem Leviterne. I kunne ogsaa læse desangaaende i det syvende Kapitel af Brevet til Hebræerne. Dersom I ville vide noget om de Velsignelser, som Folket erholdt naar de betalte Tiende, saa læs i Krønikernes Bog, 30 Kapitel. Tienden blev overgivet til Mænd, som Gud havde beskikket, og de forvaltede den med Redelighed, og de havde Myndighed til at anvende og benytte dem, eftersom Herren bestemte det. Som I alle ere vidende om, bebrejdede Herren Folket i Profeten Malackiæ Dage, fordi de havde forsømt at betale deres Tiende. Han siger: at de havde berøvet ham:

„Mon et Menneske skal berøve Gud? men I berøvede mig, og I sagde: hvormed berøvede vi dig? — med Tienden og Opløftelsen. I ere ved min Forbandelse forbandede, fordi I berøvede mig, ja det ganske Folk. Fører al Tienden til mit Forraadshus, og lader Spise være i mit Hus, og lader dem prøve mig derved, sagde den Herre Zebaot, om jeg ikke skal aabne eder Himmelens Sluser, indtil I ikke have nok at tage udi; jeg vil skælde og straffe Æderen for eders Skyld, at den ikke skal fordærve eder Frugten paa Landet, og Vintræet skal ikke være eder ufrugtbart paa Marken, sagde den Herre Zebaoth, og alle Hedninger skal prise eder salige; thi I skulle være et behageligt Folk, sagde den Herre Zebaoth.“ (Malackias 3 Kap. 8—13.)

I de sidste Dage gav Herren i Begyndelsen en Lov, som kaldes Helligelsesloven, men Guds Folk i de sidste Dage vare sendrægtige i at efterkomme den, ligesom de vare i Mose Dage, og derfor gav Herren dem Tiendeloven, som I ville se ved at læse Pagtens Bog, 119de Kapitel; og der siger Herren, hvad Tienden er for, nemlig: „for mit Huses Opbyggelse, for Zions Grundlæggelse, for Præstedømmet, og for at betale min Kirkes Præsidentskabs Gæld“. Læs dernæst det 120de Kapitel, og I ville deri se, hvorledes Herren vilde at Tienden skulde anvendes paa den Tid. Det var i Zion, i Jackson County, den Gang de nylig vare ankomne der. I de senere Aar har Jesu Kristi Kirke, naar den har været samlet i Konferencerne, ved Votering bestemt den Myndighed eller Autoritet, der skulde bestyre Kirkens Midler og Ejendom, nemlig Præsidenten, som dens autoriserede Fuldmægtig ifølge Landets Love. I have ogsaa gjort det i denne Konference, og vi have gjort det samme i mange Aar, og have gjort det i hver Konference lige siden vi ankom her til Bjergenes Dale. Lad mig her sige, at Gud har bemyndiget den Mand, som er Kirkens Leder, til at præsidere over hele Kirken ligesom Moses var. Han er en Profet, en Seer og Aabenbarer,

og alt, som henhører til Kirken er under hans Bestyrelse. Biskopperne tage imod Tienden, og den præsiderende Biskop forvalter den og holder Regnskab over det Hele, men Kirkens Bestyrer er af Folket bemyndiget til at have Opsyn med og forvalte, saavelsom at være ansvarlig for alle Kirkens Midler og Ejendom. Vi have, i denne Konference, som i alle andre, anerkendt denne Myndighed, og det er ikke noget Nyt. Jeg kan bevidne, fra hvad jeg veed, at den Mand, der nu staar som Kirkens Leder, er ærlig, retskaffen og oprigtig, og fyldt med Kærlighed og Omhu for de Fattige. Mange tusinde Dollars blive udgivne til Gavn for de Fattige; men I kunne ikke finde en Befaling nogensteds i de Aabenbaringer, vi have fra Gud, som siger at Tienden er bestemt til at anvendes til det Brug. Herren siger, at de Rige skulle ydmyges ttl Gavn for de Fattige; han har ogsaa sagt, at Folket skal bringe deres Ofringer til de Fattige. I kunne læse det hos Profeten Esaias, 58de Kapitel; men der er alligevel anvendt mange tusinde Dollars af Tiende til Hjælp for de Fattige, tilligemed hvad der kommer ind ved Faste-Ofring, og ved hvad Hjælpeforeningerne indsamle. Vi ønske at det maa blive forstaaet som det er, og at I ikke følge efter Ildfluer eller Lygtemænd, som undertiden komme tilsyne. Betragt alting i sit rette Lys. Lad hin Morgenstjerne, som Apostlen Peter omtaler, opgaa i eders Hjerter. „Og vi have det profetiske Ord end mere stadfæstet; og I gøre vel, naar I give Agt derpaa, som paa et Lys, der skinner paa et mørkt Sted, indtil Dagen fremstraaler og Morgenstjernen oprinder i eders Hjerter; vidende dette først, at ingen Profeti i Skriften kan udlægges af sig selv; thi ingensinde er nogen Profeti fremført af menneskelig Villie, men de hellige Guds Mænd talede, drevne af den Helligaand." (2det Peter 1, 19—21.)

Nu, mine Brødre og Søstre, Guds Kraft, Herrens Aand, der tilkendegiver os hans Villie, har været tilstede hos os i denne Konference. Enhver der har Præstedømmet, har Ret til Inspiration fra den Kilde, dersom han vil gøre Brug af den. Enhver Mand og Kvinde i Israel, enhver Sjæl som er døbt ind i denne Kirke, har Ret til at erholde Aandens Vejledning; og jeg vil her sige til denne Forsamling, at den Helligaand har været i vore Sjæle og har bevidnet Sandheden af det, som vi have hørt i denne Konference; og vi føle os taknemmelige til Gud, fordi vi have en Mand til at lede Kirken, som er fyldt med Aanden af sit Kald, og har Indflydelse hos baade Gud og Mennesker, som vi kan skænke vor fulde Tillid. Det er unødvendigt for mig at sige mere desangaaende.

Min Sjæl er fyldt med Glæde; ikke blot min Aand, men min hele Sjæl er interesseret i og fyldt med Aanden af dette Værk. Jeg elsker det af ganske Hjerte, og har gjort det lige siden jeg var et Barn, og jeg agter at anvende det øvrige af min Levetid, ligesom jeg har anvendt min Fortid i denne Kirkes Tjeneste; for jeg veed at den er sand, og at

den er oprettet af Gud. Jeg veed, at den vil bestaa, og at al Modstand kun vil tjene til at paaskynde dette Værks Fremgang, og vil forbinde og forene Guds Hellige endnu mere. Herrens Kraft og Velsignelse vil ledsage os, dersom vi opfylde vore Pligter. Lad os huske paa, at vi ere Guds Børn, saa vel hvad Legemet som hvad Aanden angaar, og Gud fordrer af os, at vi holde os rene og ubesmittede i Liv og Levnet, og vise os som Hellige i Karakter og Opførsel; og vi skulle aflægge saa snart som muligt, de Vaner og Ufuldkommenheder, som vi have arvet efter vore Forfædre, saa vel som alt andet, der er stridende imod Guds Villie; saa at vi kunne leve i indbyrdes Kærlighed til hverandre, og tjene Gud af al Magt og Evne, samt elske vor Næste som os selv, og følge den Vej han har anvist os, hvadenten det angaar det Timelige eller det Aandelige; thi for ham er det altsammen aandeligt. Hvad mig selv angaar, saa vil jeg tjene Herren efter bedste Evne, og dertil hjælpe andre, saa godt jeg kan. Jeg føler stor Kærlighed og Tillid til mine Brødre og Søstre, for jeg veed, at de Sidste-Dages Hellige ere et godt Folk. Jeg veed, at de bestræbe sig paa at tjene Herren, og at de ville holde de Pagter, hvorved Gud har frigjort dem; og Gud vil velsigne eder, Brødre og Søstre, i eders Hjem og i Markens Afgrøde og i alle eders Foretagender; Gud vil velsigne og formere eders Hjorder og forøge eders andre Ejendele, formedest eders Tiende og Ofringer som alle ere frivillige Gaver, hvilket eders Kvitteringer for Modtagelse udviser, og naar disse Bidrag ere afleverede, saa komme de under Bestyrelsen af Kirkens Autoriteter; og Kirkens Leder, som er beskikket dertil af Gud, og som I have voteret for, er da ansvarlig for sammes Anvendelse.

Jeg beder nu, at den Guds Fred, som overgaar al Forstand, maa hvile over eder, og at vi maa befindes at være tro i alting; at vi maa tjene Herren med vore Legemer saa vel som med vor Aand, da begge tilhøre ham; saa at vi maa være beredte paa den store Dag, naar Sløret tages bort og vi skulle skue vor Frelser og vor himmelske Fader, og kende dem igen, endskønt vi have været borte fra dem en lang Tid. Herren vil herliggøre Jorden og ved Ild rense den fra alt Ondt, og derpaa skabe en ny Himmel og en ny Jord, i hvilke Retfærdighed vil bo; men det Timelige og det Aandelige vil vedblive at være forenede igennem al Evighed. Vi ville da opnaa en fuldkommen Salighed, og blive satte paa hans højre Side i Herlighed og erholde alt, som er blevet os forjættet, og meget mere, som vi aldrig have hørt Tale om, og som vi nu ikke kunne gøre os noget Begreb om.

Jeg beder at Gud vil hjælpe os til at blive værdige til disse Velsignelser, formedelst Jesus Kristus. Amen.

„Arbejder paa edert egen Saliggørelse."

Apostlen Paulus i sit Brev til Filippenserne formanede dem til at forblive urokkelige i Troen, saavel naar han ikke var hos dem, som naar han var. „Kun naar I vandre værdigen Kristi Evangelium", siger han, „saa at, hvadenten jeg kommer og ser eder, eller er fraværende, jeg dog kan høre om eder, at I staa faste i een Aand, og stride med mig af een Sjæl for Evangeli Tro. . . . . Derfor mine Elskelige, ligesom I altid have været lydige, saaledes ikke alene som ved min Nærværelse, men nu meget mere i min Fraværelse, arbejder paa eders egen Saliggørelse med Frygt og Bæven."

Uden Tvivl havde Paulus mange af de Vanskeligheder at kæmpe imod, der i vor Tid ligge i Vejen for Evangeliets Forkyndelse. De Grene af Kirken, han havde grundlagt, maatte opfostres med megen Forsigtighed, indtil de nye Medlemmer bleve faste nok i Troen til at kunne staa alene og stride mod den Ondes Magter, som uafladelig modsætte sig Kirken; men Paulus formanede dem til at blive stærke og grundfæstede saa snart som muligt og arbejde paa deres egen Saliggørelse. „Intet af Lyst til Trætte eller forfængelig Ære; men agter i Ydmyghed hverandre højere end eder selv."

Dette er et godt Raad, og det passer lige saa godt til de Hellige i vor Tid som dengang. Undertiden — det er dog godt at vi kunne sige, det ikke ofte er Tilfældet — finder Ældsterne at det koster lige saa meget Arbejde, at holde Medlemmer trofaste i deres Pagt, som det tager til at overbevise Fremmede om Evangeliets Sandhed. Af denne Aarsag hindres Værket tildels i sin Fremgang, da Ældsterne i Stedet for at virke i nye Marker maa forblive i Grenene og virke blandt de Hellige for at holde det aandelige Liv i dem. Dette er ikke, som det burde være. Thi det er en Missionærs første Pligt at bringe Evangeliets Lys til dem, som sidde i Mørket. Millioner ere endnu i Uvidenhed om Evangeliet; Tusinder i disse Lande vide ikke endnu, at Herren har talet igen ud af Himlen og gengivet Kristi sande Evangelium til Jorden. Disse burde ogsaa opsøges og forkyndes om det glade Budskab. Om de end ikke ville annamme det, skulle de alligevel have Lejlighed til at høre og forkaste det — de burde advares om, at Domstimen er nær.

Det Ejendommelige ved Jesu Kristi Evangelium er, at udvikle hos dem, som annamme det, en fast og urokkelig Karakter. Den som adlyder Evangeliets Fordringer og annammer den Helligaand, er begavet med en Kraft fra det Høje, en Udviklingsevne hvorved han er i Stand til at løfte sig til en højere Sfære. Den Aand, der nu bor i ham, vil, under en passende Forplejning, udvikle Indehaverens Sjæl — udvide hans Forstand, oplive hans Hjerte og Sind, og vil give ham Kraft til

at staa fast alene og udarbejde sin egen Saliggørelse, endog naar Modgang og Trængsler true.

Vi haabe, at de Hellige altid ville være Herrens Tjenere behjælpelige, som ere udsendte for at forkynde Guds Evangelium i disse Lande; at de ville opholde dem i deres Tro og Bønner, som ogsaa ved gode Gerninger; hjælpe dem med at udbrede Sandheden til dem, som endnu ikke have hørt den. Mange af de Hellige gøre alt, hvad de formaa. Ja de fleste af dem glæde sig ved det Lys, der er tændt i deres Hjerter, og virke med Iver for at meddele det til deres Medmennesker; og saaledes hjælpe de Ældsterne i at fremme Herrens Værk. Ved at efterleve Evangeliets Fordringer formaa de at holde Samkvem med Gud i Himlen, hvorved de erhverve sig den fornødne Bistand til at overkomme deres Svagheder og tilegne sig Guds Naade og deres Søskendes Tillid. Da mene de „det samme, have den samme Kærlighed, ere ens sindede, mene eet“. (Filippensers 2 Kapitel.) (Mill. Star Nr. 35 Vol. 67.)

„**Hvo sig hævner,** skal finde Hævn fra Herren, og han skal flitteligen give Agt paa hans Synder. Forlad din Næste det, han haver gjort dig Uret udi, og naar du da beder, skulle dine Synder løses. Et Menneske bevarer Vrede mod et andet Menneske og søger Lægedom fra Herren; han haver ikke Barmhjertighed mod et Menneske, som er ham ligt, og beder for sine Synders Tilgivelse; dog han selv er ikkun Kød, bevarer han Grumhed; hvo skal vel forsone hans Synder?“

„Tænk paa dette, og hold op med at bære Fjendskab, ja tænk paa Fordærvelse og Død (Følgerne af at bære Had) og bliv i Budene. Tænk paa Budene, saa skal du ikke hade din Næste, og paa den Højestes Pagt, og se over (vær overbærende) med Vanvittighed (Uforstandighed).“

(Af Jesu Sirachs Visdom.)

Præsident J. M. Christensen begav sig den 12te September paa en Rejse gennem de skandinaviske Lande, (særlig Norge og Danmark) og agter at holde Konferencemøder i Christiania, Trondhjem, Bergen Aalborg og Aarhus, samt Grensmøder i forskellige Byer, der ligge paa hans Vej. De Hellige ønske ham en lykkelig Rejse og mange behagelige Sammenkomster med de Hellige.

De Sidste-Dages Helliges Missionshus i København er i de sidst forløbne Uger bleven oliemalet indvendigt og adskillige Forbedringer udførte. Salene ere nu meget indbydende, og det vil glæde de Hellige at se Forbedringen.

Aftenstemning.

Hver en Smaafugl blunder
I den dunkle Stund
Med sit Hoved under
Vingens bløde Dun.
Hellig Tavshed troner
Over Mark og Vang
Fra det fjerne toner
Kun en Vandrers Sang.
Elverpiger hviske
Mellem Søens Rør,
Klædt i Duggens friske
Lette Perleslør.

Medens Alfer kigge
Frem af Busk og Krat,
Engens Blomster nikke
Tusinde Godnat.
Træt af sin vilde
Stolte Kæmpegang
Bølgen luller stille
Paa sin Aftensang.
Bugten mod den strækker
Blomsterarme to
Som et Barn den lægger
Sig deri til Ro.

(H. V. Kaalund.)

Skift ikke en Ven for en ligegyldig Tings Skyld, og ej en retsindig Broder for Guld fra Ophir.

Missionærernes Rapport for August 1905.

Konferencepræsident	Konference	Antal Missionærer	Skrifter omsatte	Bøger omsatte	Fremmedes Hjem besøgte	Evangeliske Samtaler	Møder afholdte	Døbte	Ordinerede	Børn velsignede
John. J. Plowman	Aalborg	21	3255	483	2426	874	67	4		
Hans C. Hansen	Aarhus	21	2769	410	2591	897	73	6	2	4
Niels J. Henricksen	København	18	2288	308	1958	680	50	5	2	1
Erick C. Henrichsen	Bergen	16	3097	801	1672	495	55	3	1	
Gilbert Torgerson	Christiania	25	2226	869	2176	702	113	14	4	5
Nils Evensen	Trondhjem	21	3892	1056	2699	375	47	7		
Totalsum for Missionen		122	17527	3927	13522	4023	405	39	9	10

Indhold:

Udgivet og forlagt af J. M. Christensen, Korsgade 11, København N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).